En musdiktsamling

av

Lars Larsen

Stockholm 2023

”Gud är inte som kungar och kejsare och presidenter och politiker. Gud är som en kycklingunge, en rävunge, en bäverunge. Hans makt är som deras makt - fördold, mystisk - kärlekens hemliga makt. ”

”Sanningen är för musaktig för at kunna kläs i ord.”

Ingen copyright. Tillhör ”Public Domain”.

Till den där musen på Medborgarplatsen i Stockholm,
som jag såg 8.2.2023 på kvällen.

Innehåll

Förord *7*

Klarhetens källa *..... 8*

Lus-sången på engelska *..... 9*

Kärleksvisan *..... 10*

Min martyrsång på svenska *..... 11*

Loppjulen *..... 12*

Grässtrået och riksdagsmännen *..... 15*

Mötet med Guds kultur *..... 16*

Shekinah-flamman (dikt) *..... 18*

Att minnas dig, Herre *..... 20*

Hen som ÄR bakom allt *..... 21*

Vid en tidebön, asr *..... 23*

Du som inte kräver tillbedjan (dikt eller bön till Gud) *..... 25*

Dikt till en förnedrad Gud *..... 26*

Monstret och tusenfotingen. En syn. *..... 28*

Jesu Ande *..... 30*

Onomatopoetisk dikt *..... 33*

Moses och mossan. En epifani *..... 34*

Vem gör det lätt att älska Gud? *..... 37*

Musevisan om musen "Grus" *..... 38*

Naturens Gud *..... 40*

Om en mus på Medborgarplatsen *41*

Musfamiljen *43*

Kenosis' frälsningsväg; maktlösheten och förnedringen den enda sanna makten *46*

"Saliga äro de fattiga" och "ve er som är rika". *52*

Om jakten på det nya och originella i det postmoderna konstnärliga avantgardet *55*

Two encounters the Cynic philosopher Diogenes of Sinope had with a mouse. And something on Russian holy fools. *57*

Den paranormala musen. En lustig anekdot ur mitt liv. ... *61*

Jag hade en av mitt livs ljuvligaste drömmar i natt. "Musen is God!" *63*

Förord

I denna bok har jag samlat det jag skrivit om musen på min blogg ”Forest Man” 2019-2023 (www.larslars.blogg.se). Jag tycker möss är helt ljuvliga.

Jag önskar dig trevlig läsning.

Lars Larsen, Stockholm, 9.2.2023

Klarhetens källa

Publicerad 2019-07-01

Stilla och gömd,
dunkelt och tyst,
inga rubriker,
sakta och milt
lever den eviga
klarhetens källa
trygg under gudsvingen
den evigt sälla.

(P.S. "säll" är ett gammalt svenskt ord för salig)

Lus-sången på engelska

Publicerad 2020-02-08

The mouse could sniff the bus
to say hello to jump in the bus.
Usa bus can be whispered
and it was one like the lice.

(from the poem collection “Strödda dikter 2006-2018, the translation robot translated the title to "Strödta poikt 2006-2018, part 2", the poem also translated by a robot)

Kärleksvisan

Publicerad 2020-06-26

(egen melodi)

Först har man kärlek
så det räcker till Rudolf Höss.
Sen har man kärlek
så det räcker till råttor och möss.
Sen har man kärlek
så det räcker till loppor och löss.

(23.1.2020)

(Satan skrattar i helvetet och Cornelis i himlen)

Min martyrsång på svenska

Publicerad 2020-07-25

Livets flod porlar stilla,
vart den kommer spirar livet,
:/: och den floden, floden milda,
det är martyrernas heliga blod.:/:

Detta blod, blodet milda,
är så dyrbart, och en bild av,
:/: detta blod, blodet milda,
det är vår Jesu heliga blod. :/:

Inte ensam led vår Jesus,
var martyr har del i blodet.
:/: Blodet milda, frälsningens källa,
för evigt lyser dess heliga glans. :/:

Loppjulen

Publicerad 2020-12-24

Å lopporna de dansar kring julgranen också,
å vi med lopporna dansar kring julgranen också,
det säger hopp i kroppen när man loppar sig fram,
och man hälsar på alla loppor och ger dem en julekram.

Det murkna korset

Publicerad 2022-05-13

Det står ett murket kors vid tidens slut
uppställt utav hat och hämndbegär.
Där skall vi efter att vi lidit ut,
uppstå till Jesu hjärtas sfär.

Kråksången

Publicerad 2022-05-17

Har du sett, har du sett
broder kråkan där,
som i allt, som i allt
är kär.

Grässtrået och riksdagsmännen

Publicerad 2022-08-07

(skriven i isoleringscell på psyket 9.6.2022)

Det växte ett grässtrå en gång
där riksdagshuset nu står.
Det lekte så ljuvligt dagen lång
med allt som levande går.

Sen kom det en man, en ondeman
och byggde ett tempel åt Baal.
Där grälar dom hela långa dan.
Och Baal bor i riksdans plenisal.

(P.S. Baal var en hednisk avgud vars dyrkan bekämpades av profeterna i Gamla Testamentet)

Mötet med Guds kultur

Publicerad 2022-08-14

När du möter för första gång
ett mycket främmande folk,
och hör deras underliga sång,
och deras underliga språk,
då smakar det ofta underligt
och främmande i själen, i stämningen,
det smakar kanske beskt och salt och molldeprimerat,
nästan sinnessjukt ibland.

Men när du blir närmare bekant med detta folk,
lär deras språk, lär deras sång,
då utkristalliserar sig för dig detta folk,
ut ur ett dystert töcken,
tar historisk form, tar gestalt
med alla verklighetens detaljer,
utan likhet med den karikatyr
som du upplevde folket vara i början.
Från svartvit blir bilden full av färger,
från ett disigt töcken blir det plastisk verklighet.
Och du gläder dig, din verklighet
har blivit så mycket större,
hur var det inte värt det
att lära sig en ny kultur.

På samma sätt är det med Gud
när vi skall lära känna henom,
ja när vi skall lära känna Kristus
och den paradisiska naturen.

Ty mycket främmande är de i början
vi har onda, vrånga tankar om dem,
vi tror dem om lite gott,
t.ex. att de inte är hos oss,
att de inte ser och hör oss
och våra böner. Så kan det kännas ibland.
Men vänta bara.
Tills du lär dig Guds kultur.
Hens språk och ljuva sång.
Så att hen tar gestalt inför dig, i tron,
hen, den Osynlige.
Du kommer att bli mäkta, glatt överraskad
över hur mycket mer levande och ljuvlig
hen är än din karikatyrbild av henom var,
då du först fick syn på henom i tron.
Från en kulturkrock med Gud,
går du sakta till att bli
Guds översättare.

Shekinah-flamman (dikt)

Publicerad 2022-08-29

En gång
för tusentals år sedan,
före Syndafallet,
brann Shekinah-flamman
inuti skapelsen
på ett synligt sätt.
Gud själv bodde bland oss,
reste sitt tabernakel bland oss.
Och materien **strålade av LIV**
på grund av det.

På Tabors berg i Palestina,
fick tre av Jesu lärjungar
se Shekinah-flamman,
Uppståndelsens verklighet,
I Jesu gestalts aura.

Denna flamma förblindade Paulus
i tre dygn,
när han såg den Uppståndne Kristus i en syn
på vägen till Damaskus.

Även jag, arma jordens mask,
fick en gång se Shekinah-flamman
i en jordisk människas aura.
Denna flamma var som en ofattbart förfinad flamma,
nästan som en jordisk eldsflammas motsats,
den strålade av ljus som morgondagg strålar av ljus.
Eteriskt, sfäriskt.

Evigt frisk och Levande som livslivets liv.
Istället för att förstöra och dräpa
levandegjorde denna flamma allt,
och själv var den Uppståndelsens Levande verklighet.

Mina syner den gången fick mig att komma i psykos, att tro
att Tusenårsriket hade kommit.

En människa kan inte bära
synen av Shekinah-flamman.
Därför gömmer sig Shekinah
i skapelsen innandömen
sedan Syndafallet.

Blott några få gånger
faller det tjocka förhänget
till det Allraheligaste i Templet.

När jag vet att Shekinah-flamman
gömmer sig i skapelsen bakom Förhänget,
vågar jag se fram emot framtiden
vågar se fram emot civilisationens,
det vill säga helveteseldens
kollaps.

Att minnas dig, Herre

Publicerad 2022-08-29

Jag skulle vilja minnas Dig, Herre.
Jag skulle vilja minnas det rena paradiset
i sparvens öga, detta som gjordes av Dig.
Det minner om Dig.
Jag skulle vilja minnas allt gott Du har gjort emot mig.
Jag skulle vilja minnas den ljuvligaste upplevelsen
i mitt liv, ty den pekar mot Dig.
Jag skulle minnas hoppet,
för det är som Dig.
Jag skulle vilja minnas mössens ljuvlighet,
ty liksom Du, lever de ibland oss
på ett samtidigt så underjordiskt och så överjordiskt vis.
Jag skulle vilja minnas Dig, Herre,
att Du existerar,
och jag skulle vilja glömma att jag existerar.
Jag skulle vilja minnas Ditt namn, Herre; det ljuva Allah,
och jag skulle vilja,
likt Al-Hallaj,
glömma bort mitt eget namn.

Hen som ÄR bakom allt

Publicerad 2022-08-30

(skriven på min sufiretreat 26.6.2022)

Tyst
bakom det tjocka förhänget,
fernissan av civilisation,
beslöjad, fördold,
mild och stilla
lever Du ditt underliga
underjordiska men ack så överjordiska liv,
Du som är för mild för mina fula ord.

Jag kände Dig ej,
Du var för mild för mig.
Och för liten ock på ett vis,
mitt i Din storhet.
Du som är så liten i Dig själv
att du blott kan uppfattas
av en mushjärna, en sparvhjärna,
ty så mild och ödmjuk är Du.
Förlåt mina stygga tankar om Dig.
Fula var de
i allt sitt civiliserade vanvett.
Nej en mus' mildhet måste man ha,
för att kunna tänka gott och stort
om Dig.
Möt mig där i musens underjordiskhet,
dit vill jag gå, där låter du dig finna,
där är dina altaren och där är korsets väg,
där skall jag hos musen

lära tänka gott om Dig.

Vid en tidebön, asr

Publicerad 2022-08-31

(skriven på den muslimska sufiretreaten 27.8.)

Så minns jag då Dig igen, Herre.
Du den Levande.
Som är själva Livslivets liv i mitt liv.
Jag minns Dig,
men jag känner ej Din närvaro.
Det är nog för att jag söker Dig
där du inte är att finna.
Jag är som politikern i limousin
på motorvägen
på väg till presidentvalet,
medan Du fanns hos mössen
i kryphål under husen bredvid motorvägen,
hos mössen och de romska tiggarna fanns Du,
där levde Du ditt underjordiska liv,
medan jag sökte Dig på Parnassen,
på Olympens toppar
där det blåser hårda, kalla vindar
och allt, allt är tävling.

Jag trodde Du skulle vara högst
i den mänskliga hierarkin,
medan Du var själva Bottnen
som allt, allt kommer upp ur.
På maktens toppar
dväljs istället Illuminati och Satan.
Du, Du var alltid hos de fattigaste och lägsta.
Det är det jag nu minns igen,

i denna ars-tidebön.

Du som inte kräver tillbedjan (dikt eller bön till Gud)

Publicerad 2022-09-05

Församlingen lovsjöng Dig
på söndagsmorgonen,
men det bekom Dig lika litet
som det bekom mössen som gnagde
i väggarna.
Du, den All-ödmjuke,
förstod Dig inte på sånt.
Du ville inte ha tillbedjan och ära.
Du ville ha kärlek och närhet.
Du gillade inte vår lovsång,
Du gömde dig hos mössen i väggarna.
Jag kände ock ihåligheten
och den andliga döden
i denna lovsång,
som i själva verket var avgudadyrkan,
ty en falsk gud kräver tillbedjan och ära.
Fåfäng och äregirig är han.
Den sanne Guden
är som mössen och blommorna
på marken.
Som inte förstår sig
på civilisation och hierarki,
och tyranners krav
på tillbedjan.
Som tror på Jesu ord: "Den som vill vara stor
hos er, skall vara allas slav".

Dikt till en förnedrad Gud

Publicerad 2022-09-05

Du som tronar på kerubers vingar,
och är i ett outsägligt ljus.
Här på jorden lever du så ringa,
i förnedring stor, med granars sus.
Varför detta, varför du Dig gömmer,
låter folk få tala fult om Dig?
Tar du sen din dyre Son och tömmer
ut Din själ för alla, ock för mig.

Här på jorden levde Du som musen,
grävde gångar i betong och trä,
under allt, ja under alla husen,
tassade Du under spott och spe.
Mängden ville Dig ock helt utrota,
satte ut gudsfällorna med ost.
För vår synd fick Du, o Gud, tyst sota.
Fult uttalades ditt namn hos prost.

O, Du lidande Gud, som har centrerat
hjärtat Ditt på vår förstörda planet!
Än så har Du inte här helt kreperat,
nej, det är nog Något som blott Du vet,
som gör att Du fortsätter stilla lida,
milt, med huvudet böjt, i vänlighet,
nej, Du har då valt att tålmodigt bida
på Din Dag, som för oss avslöjar **Det.**

Haiku om en mycket speciell mus

Publicerad 2022-09-09

När jag en gång var
i ett ödehus, blev en mus
min djupbäste vän.

Monstret och tusenfotingen. En syn.

Publicerad 2022-09-26

En gång vaknade jag mitt i natten,
och se, jag såg vår planet i dess helhet.
Den var ljuvlig, full av grönska och ljuvliga varelser.
Men se, ett underligt, fruktansvärt monster,
en Leviathan med miljarder huvuden
visade sig på planetens yta, och började kräla fram på den.

Den slukade all natur där det gick fram,
och dess avföring var plast och metall och skräp.
Och när det slukade en människovarelse,
växte ett till huvud ut på dess kropp.

Monstret, som var trögt, lockade nya människovarelser
till sig med snack om Jesus, med mat och kläder,
sjukvård och datorer, televisioner och mobiltelefoner.
Bara så lyckades det sluka en människa,
som sedan blev ett till huvud på det, ett huvud som i sin tur slukade allt i dess väg.

Ja, monstret slukade allt levande och icke-levande på jordens yta, tills det inte fanns mer att sluka,
då dog det, och vår ljuvliga planet dog med det, utarmad.

Och se, då planeten dött,
såg jag en gigantisk tusenfoting, eteriskt vacker,
där varje ben var en egen varelse, ljuvlig över allt förstånd.

Den vandrade över den döda planetens yta,
försiktigt, varsamt, alldeles såsom insekter brukar.
Och för varje försiktigt steg som tusenfotingen tog,
lämnade den efter sig LIV!!

Gräs och träd växte där den gått, gödslade av dess ljuva avföring, och den gick och gick på planeten, på kors och tvärs, i tusen år, intill
hela planeten levandegjorts
av andemateria.

Jesu Ande

Publicerad 2022-10-08

Jag såg en gång Jesu Ande,
och den var klar som en solig februarimorgon
med rimfrost darrande i luften,
och dess klarhet var evig som solens eviga klarhet,
dess renhet som Lapplands bäckar,
och den skimrade tillit och trofasthet,
trofasthet som skogarna runt Åbo,
som stått där i evärdliga tider,
som skydd mot civilisationens ruttenhet.
Jesu Ande var arkaiskt vacker,
som lövskogarna som en gång täckte Stockholm,
och en gång täckte Jesu Ande
världen, ömt inneslöt han världen,
sen kom vi med yxorna och till slut motorsågarna,
och sågade ner Jesu Ande, bit för bit,
men minnet vilar över världen,
Jesu minne,
vi kan aldrig förinta det, det står skrivet
med guldbokstäver i materiens inre,
att en gång var världen förgylld av Jesu Ande,
vår skapare.

Jesu Ande är naturligt öm
som sparvmodern
när hon gömmer och värmer sina ungar
under sina vingar.

Så omsluter han dig i denna stund.

Det finns inget hot om straff i Jesu Ande,
bara förlåtelse och medlidande
då vi straffar oss själva genom att
bryta mot Hans himmelska Naturlagar.
Istället finns i Hans Ande ett löfte,
ett obeskrivligt löfte
om att Han skall bära oss ända hem till Fadern,
trofast och seg som en åsna eller en kamel.
Jesu Ande är Livets och Hoppets Ande,
och be Honom om att bli döpt
med Liv och Hopp,
så du kan bli mer lik Honom, den Levande.

Jesu Ande bor i varje grässtrå,
i sten och bråte, den är
deras innersta hemlighet.
Det är den kosmiske Kristus
som vissa mystiker talar om.
Kristus bor i kosmos,
har dött med kosmos i människans syndafall,
och skall uppstå med kosmos
på den yttersta dagen.
Han är ett med kosmos,
och hans medlidandes kraft
skall en gång väcka kosmos och människan
till liv igen.

När du så vet hur god Jesus är,
så som han uppenbaras i sin ofördärvade skapelse,
i sparven och inte minst hunden,
och när du så vet att Han bor i allt,
och bär allt, lita då på Honom,

att du skall bäras ända hem till Fadern,
och att du inte skall behöva lida mer
än det du klarar av här på jorden,
och att Han skall leda dig igenom lidandet
på bästa sätt,
till den andliga solens vårmorgon i Paradiset.

Onomatopoetisk dikt

Publicerad 2022-11-23

Kling, klang, kyrkklockan slår.
Bing, bang, kökskärlen går:
en orkester med slafsande skolbarn omkring,
medan tomtar och troll muntert dansar i ring.
Prutt, platsch, toaletten vill va' med,
och smida musik som en orkestersmed.
Till slut kraschar allt i en jättelik soppa,
som gläder var mus och var lustig loppa.

Moses och mossan. En epifani

Publicerad 2022-12-09

En gång våren 2020,
det ödesdigra pandemiåret,
då det kändes som om
domedagen börjat, eller åtminstone Vedermödan,
var jag på rymmen
från polis och psykiatri,
efterlyst, eftersökt.
Jag gömde mig i skogar
långt ute på landsbygden
under en fyrtio dagar lång vandring,
utan att sova,
jag sov bara mikrosömn,
ett par minuter ibland
vid lägerelden om natten.
Jag hörde änglasång
och änglamusik,
och **upplevde mig läsa**
i Livets Bok under hela denna tid.
Då, hände det en gång
då jag vandrade genom
en skog vid kusten,
att jag läste i den gamla
1917-bibeln jag hade med mig
i ryggsäcken, jag läste
i 5 Mosebok, om Mose svanesång,
jag läste om Mose lagar
och det var rikligt med tjock mossa
i skogen jag vandrade genom.
Och då var det som om

Moses och mossan blev ett, att **de**
tolkade varandras väsen,
och jag kände en sådan
obeskrivlig andlig, mossig sötma
i Mose lagar, som om
Moselagen badade i mossans arkaiska helighet,
som om Moselagen **blev till i skogen**,
jag kände att det kanske fanns
skog och mossa i vildmarken
i Saudiarabien på Mose tid,
precis som det finns skog där idag,
klimatet var ju mycket annorlunda än idag
på den tiden,
det fanns ju lejon och björnar
i Israel då.
Och när jag förstod detta,
såg jag att Moselagen
hade blivit till av mossa och trädens eld,
under en nästan likadan flykt från polisen
som min, att den hade blivit till av
fyrtio års arbete som fåraherde
i Midjans land
i nordvästra Saudiarabiens vildmark
på flykt undan straffet
för ett mord på en egyptisk slavdrivare,
där, i fyrtio års ensamhet
med fåren i skogen på bergssluttningarna,
eller kanske var det även savann där,
föddes fröet till
Moselagen, fröna till
de fem moseböckerna,
och jag kände en

gudomlig synkronicitet,
en samtidighet med Mose
och vildmarken han gömde sig i,
och Moselagen
skimrade av dunkel värme och naturens helighet,
kändes inte tung att bära,
kändes lika levande
som de gammaltestamentliga
berättelserna i barnbiblarna kändes
när jag var riktigt, riktigt liten.
Mosse-Moses, du skogens och fårens vilde,
jag älskar dig,
kom och led oss ut ur dagens Egypten,
tillbaka till mossans och vildmarkens rike.

Vem gör det lätt att älska Gud?

Publicerad 2022-12-22

Mina föräldrar gav mig intrycket
att Gud var som dem,
det var svårt att riktigt älska Gud då.

Mina lärare gav mig intrycket
att Gud var som dem,
det var också svårt att riktigt älska Gud då.

Men när jag adopterades
av djuren och naturen
och de gav mig det intrycket
att Gud var som dem,
det var lätt att riktigt älska Gud då.

Musevisan om musen "Grus"

Publicerad 2023-01-09

(melodi och förebild: Sången "Det var en liten mus" som vi sjöng på lågstadiet i skolan med rektor Erik Wolff)

1. De va en liten mus.
   De va en liten mus.
   Han va å busa i hus.
   Me sina lopper å lus.
   Å sjunger haba haba haba,
   haba haba haba,
   öuyeah,
   öuyeah.

2. De va en liten mus.
   De va en liten mus.
   Han hadde boller å brus
   uti sus å i dus.
   Å sjunger haba haba haba,
   haba haba haba,
   öuyeah,
   öuyeah.

3. De va en liten mus.
   De va en liten mus.
   Han kalla sig "musen Grus",
   så där med lopper å lus.
   Å sjunger haba haba haba,
   haba haba haba,
   öuyeah,

öuyeah.

4. Å ä de lite tjus.
   Å ä de lite tjus.
   Me våran musgruselus.
   Å då räkna me bus.
   Å sjunger haba haba haba,
   haba haba haba,
   öuyeah,
   öuyeah.

5. Å kommer du i hus.
   Å kommer du i hus.
   Å ser vår lusmusegrus.
   Å då räkna med bus.
   Å sjunger haba haba haba,
   haba haba haba,
   öuyeah,
   öuyeah.

Naturens Gud

Publicerad 2023-01-13

Du som önskar mig blott lycka*,
Du som musen stämma kan,
så dess väsen, kan man tycka,
som en Livsflod ljuvlig rann.

Du som öppnar upp en puppa,
låter fjäril flyga ut.
Ljuvt av sten och spik blir soppa(1),
där Du går tar sorgen slut.

Du som tog mig ut ur världen
genom sinnessjukdom, nöd.
Du blev själva huvudgärden,
för min ande dagligt bröd.

Och Du öppnade Naturen
sakta för min andes syn (2).
Varsamt matas jag av djuren,
deras hjärtans havregryn.

Sist Du visade mig Sonen
i ett helt nytt skimmerljus:
Som Naturens Son, och månen
stammade Hans havets brus.

(av Lars Larsen, en syndare frälst av nåd, 12.1.2023)

Om en mus på Medborgarplatsen

Publicerad 2023-02-

(denna dikt kan med fördel läsas till detta ljuvliga stycke av Jean Sibelius, 1865-1957)

Ljuva musen
på Medborgarplatsen,

ditt liv är till att gråta av.

I smutsiga underjorden lever du,
men själv är du ren som en ängel.
Din ande ock.

Din fattigdom är obeskrivlig.
Vad du egentligen lever av,
har jag ingen aning om.

Du föraktas av de besuttna,
men din härlighet är gömd,
såsom kungen gömmer
sina bästa skatter.

I djupaste kenosis,
i djupaste utblottelse
lever du.
Som Jesus på korset.

Men för dem som har öga,
visas din väna nos,

och dina späda, obeskrivliga tassar.

Dessa är som himlen själv.

Musfamiljen

Publicerad 2023-08-25

I kloaksystemet på ett hus
lever det en familj.

En märklig familj, i sanning.

En familj som ingen räknar
som en familj,
ty så låg status har individerna här -
de anses inte värda att leva överhuvudtaget.

De lever i fara för sitt liv, varje dag.
De lever bland avfall och kloak, bland råttgift och musfällor.
Ty deras status är på botten,
lite som de värsta kriminella och schizofrena
i vår civilisation.

En musfamilj.

Men mitt i smutsen och stanken och fällornas faror,
strålar paradisets trygghet, renhet och ljuvhet
ur musfamiljen.

Som om Gud själv beskyddade dem
och ömmade för dem,
med en obeskrivlig ömhet och värme.

Ja, kanske gör Hen det.
Kanske Gud bor t.o.m. i råttor och möss.

En man som var nära döden
gick ut ur kroppen
och såg vad som föregick
i kloaksystemet på sitt eget hus,
såg obeskrivligt väna musungar suga
på musmammans obeskrivliga spenar,
såg musfamiljen, som han hade
försökt utrota i alla år,
sova i sitt bo i kloaksystemet,
ett bo som de gjort utav strå, gräs, mossa och diverse bråte
insamlade från trädgården omkring
under många år,
såg dem alla sova tätt invid varann,
som en kull med nyfödda musungar,
såg dem sova i paradisisk ro,
drömmande om Elyseum, (ja, han fick veta vad mössen drömde om,
i drömmen bad de för sina förföljare, för mannen och hans familj)
värmande sig på varann,
där, i kloaksystemets kyla,
ute var det minus tjugo grader minst.

Då, sade mannen,
förstod jag,
att paradiset på jorden
levde just detta liv,
detta märkliga, föraktade liv i smutsen och farorna,
och att det var där
Guds starkaste strålglans på jorden var att finna,

där, i förnedring, korsfäst av världen,
i smuts, avfall och faror likt musfamiljen i detta hus.

Och han grät över mössen
och över sin egen ondska,
över hur han förföljt denna musfamilj
i åtta långa år.

Efterord

Kenosis' frälsningsväg; maktlösheten och förnedringen den enda sanna makten

Publicerad 2022-09-12

(ett inlägg i samma kenotiska tradition som Johannes av Korset, Jakob Böhme, Madame Guyon, Hjalmar Ekström och Flodbergskretsen tillhörde, en tradition som skulle kunna kallas "kvietistisk teosofi", i den äldre betydelsen av ordet teosofi)

(se wikipedias förklaring av kenosis, här)

Vägen till Gud är den mystiska dödens väg, "korsets väg" i Jesu efterföljelse, förnedringens väg i det totala avståndstagandet från makt, världslig inflytelse, popularitet och ära, i den yttersta **kenosis,** utblottelsen, som Hjalmar Ekström talade så mycket om.

Det är inte lätt att börja på den vägen. Det kräver en radikal tillit till att Gud och andevärlden kommer att ingripa i världen och rädda och förvandla den till slut, i den yttersta tiden, tror man inte på detta som en livslevande verklighet, kommer man att söka att med makt, inflytande och våld rädda naturen och världen, lite som den taktik den anarkoprimitivistiska filosofen Derrick Jensen förespråkar i sin digra volym "Endgame, vol I:The problem of civilization", där en anarkoprimitivism utrustad med våld förespråkas som

världens och naturens räddning. Man ser ingen skymt av Gud och andevärlden i Jensens resonemang, han rör sig helt i en ateistisk, inomvärldslig sfär, och får därav sin politik att verka attraktiv. Men hans teorier håller inte om man tror på Guds plan och slutliga ingripande i världshistorien, eller om man tror på mystikens "genom död till liv-schema", att det ingår i Guds världsplan, i hans försyn, att Moder Jord ska dö och uppstå, och vi och hela kosmos med henne. Vem kan stå emot Guds planer med jorden? Det har bl.a. profeten Holger Nilsson påpekat.

Det är likadant med vårt individuella liv. Om vi tror på andevärldens och Guds existens, som verkande i det fördolda till världens räddning enligt den mystiska dödens "genom död till liv-schema", så förstår vi att det verkliga inflytandet i historien sker i det fördolda, **att allt stort i historien skett i det fördolda**, på gräsrotsnivå, bortanför maktens toppar (så t.ex. Jesu liv). Då förstår vi att vi, om vi skall ha verkligt inflytande på historiens gång, istället för att vara en modefluga eller en dagslända, måste gå, för att tala med Hjalmar Ekström, "den undre och nedre vägen", i yttersta utblottelse, ringhet och förnedring, korsets väg i Jesu efterföljelse, där man **till det yttersta lever som man lär, blir sitt budskap**, och således blir ett exempel som alla kan efterfölja. Skall man leva som man lär i klimat- och hållbarhetskampen t.ex., kan man t.ex. inte vara med på parnassens toppar med Greta Thunberg och Greenpeace, ty det kräver att man har smartphone och är med och deltar på sociala medier, och då är man genast inget hållbart exempel att efterfölja, ty naturen och tredje världen går under av att alla skaffar

sig smartphones. Man måste hoppa av allt sånt ska man bli ett verkligt exempel, och man måste bli en nolla, en dåre, en som få märker och bryr sig om, en som går förnedringens korsväg, en som satsar på Guds ingripande vid historiens slut, **och som just därför blir en del av detta ingripande**, ty allt verkligt stort i historien har skett i det fördolda, utanför maktens sfär, det är där Gud inkarnerar sig på allvar. Att bli en maktperson med inflytande gör genast att man inte kan leva som man lär, **och man mister då den enda sanna makten, som verkligen betyder något: exemplets makt**. Den finns hos Gud bara i kenosis, i maktlösheten.

De som väljer makten och popularitеten som världsfrälsarväg, glömmer ett basalt faktum; att livet inte utspelar sig i mediasfären eller i makt- och popularitetssfären, utan på gräsrotsnivå, alltid, 24/7. Livet sker helt enkelt inte i tidningarna. Livet ignorerar de stora orden och politikernas upphöjdhet. För varje bok av en politiker, läst av miljoner, är en solidarisk handling på gräsrotsnivå, låt oss säga att diska för en åldring, av samma världshistoriska betydelse, i Guds oskuldsfulla ögon. Det är som Hjalmar Ekström sa om den (på den tiden) helt okända mystikern Linnea Hofgren (1868-1921), att "*Sådana människor som hon uträttar mer för Guds rike än hundraden som verkar utåt och tyckas göra stora ting för Gud*." (Abir Francis: "Linnea Hofgren och Flodbergskretsen. En bok om kristen mystik och mytomspunna mystiker", 2019, s. 92).

Att tro att vi ska nå Gud genom att klättra på karriärsstegen och bli något stort i denna världen, en

berömd mystiker t.ex., eller en aktad profet, är lika fåfängt som transhumanismens och futuristernas tro på att vi ska bli gudar genom teknologin, och är alla tre samma andas barn. **All maktlystnad och äregirighet** bygger samma sorts fåfänga Babelstorn som transhumanismen och futuristerna. Även om det är för en god sak. Som Derrick Jensen säger: "Civilization is not redeemable". (Endgame vol. I, s. 69). Om vi inte som civiliserade kan göra bot på civilisationen, eftersom vi då kommer att strida mot vår egen civilisering, och därigenom mot vår egen position av makt och inflytande, finns det bara en räddning, och det är att lita på Moder Jords framtida uppståndelse från de döda, och att dö och uppstå med Jesus och Moder Jord, och göra det här och nu, och således bli en del av den enda frälsning som finns, den som utverkas i yttersta utblottelse, och som hålls i förvar, fördold för denna världen, intill Den Stora Dagen, Herrens Dag, då allt som varit fördolt skall bli uppenbart, och den förste skall bli den siste och den siste den förste, dagen då Moder Jord skall uppstå från de döda, och vi med henne, och det gudomliga verk som skett i oss och i världen i det fördolda, skall uppstå och avslöjas med henne. Den Dagen skall pröva vårt livsverk, om det håller, och då skall det goda som skedde på gräsrotsnivå, i det fördolda, där det mesta av det goda sker, bli uppenbart i härlighet. Det heter att vi ska dömas efter våra gärningar. Har vi då solat oss i pengar, makt och ära på samhällets toppar får vi då varsågod att stiga ner och bli en broder bland bröder bland lopper och möss (1), och har vi ansett oss som loppornas och mössens jämlikar under vårt jordeliv, och får träda in bland dom, upptas i deras gemenskap i sagoskogen, kommer vi att finna vårt

paradis där, ty vi befinner oss bland idel likar, verkligheten, dvs. naturen, är vårt hem. det var vårt hem och förblir vårt hem, vi har samlat skatter i himlen. Vi hade vårt sanna hem i det som består, i den yttersta verkligheten, men ve den som hade sitt hem i det som förgår, dvs. i Babylon, civilisationen, som inte kan bestå i evighet, som är dömd att gå under, ty Satans rike är i krig med sig självt. Ve den rike och maktfullkomlige, som skall se sitt livsverk vara förgäves, allt man strävat för har varit till ingen nytta. Ens livsverk består inte, utan brinner upp i eldsjöns luttrande eld, som frälser den rike.

Satsa då på de eviga värdena, på Honom som sa att "mitt rike är icke av denna världen". Följ i hans ljuva fotspår, du vet var de låter sig finna, finn din livsuppgift i det ringa, så med gråt och du skall skörda med jubel.

Vi går nu in i en tid då det skall bli alltmer uppenbart med fördelarna i att gå över från Satans till Guds och Naturens sida, men än finns det tid att förvandlas till Kristuslikhet, så att vi blir rika på himmelska skatter, dvs. goda gärningar och trons guld, luttrat i lidandets eld, sådant som får oss att se det osynliga, det fördolda, **och leva som om Gud finns**, som om Gud och Andevärlden är en livslevande verklighet, detta som ser så enkelt ut på pappret men kräver så mycken övning. När vi har lärt os att lita, då vågar vi riskera allt för Gud och Naturen, då tar vi steg i tro, och då avstår vi till slut från all makt, allt världsligt inflytande, allt våld, all civilisation, ty då hoppar vi inte ut i mörkret och intetheten, utan Gud tar emot oss på sin väldiga madrass där nere. Hans madrass är Uppståndelsen från de döda.

Tilliten behöver inte ens en gudstro; det räcker med att tro att det finns Något som är större än människan, och att verkligheten, dvs. Naturen, innerst inne är god.

(1) vilket är ett hårt slag för en politiker men en ljuv tröst för den ödmjuke

"Saliga äro de fattiga" och "ve er som är rika".

Publicerad 2023-02-09

Om alla de pengar, all den tid och all den arbetskraft som gått åt att bygga städer, kyrkor och slott, plus (idag) allsköns högteknologi, hade gått till att stödja böndernas arbete, ner genom tiderna, hade dessa kanske bara behövt arbeta hälften så mycket, kanske bara fyra timmars dagar, som vilda urfolk arbetar, och vi hade då undvikit all livegenskap och alla statare, allt slaveri, all hungersnöd genom historien, en mängd sjukdomar (som ofta kom av otillräcklig diet och för hårt arbete) och arbetsskador, och, framför allt hade vi undvikit energikriser och klimatförändringar, föroreningar och ekologisk kollaps, ja mänskligheten och planetens undergång i framtiden.

Så hemsk är rikedomen, så hemsk har rikedomen varit genom tiderna. Ett sådant himmelskrikande brott är det att vara rik och bygga rikedom och lyx istället för att hjälpa sin bror i nöd.

Med tanke på ovanstående, förstår ni varför Jesus Kristus utropade, redan på sin tid, "Men ve eder, I som ären rika, ty I haven fått ut eder hugnad!", och det i självaste bergspredikan, hans viktigaste tal (Luk. 6:24).

Tänk då på hur mycket rikare de rika är i vår tid än på Jesu tid (de flesta lever faktiskt som antika kejsare här i väst), och hur mycket mer vår tids rika förstör naturen, de fattiga och tredje världen, än de rika på Jesu tid.

Jesu skarpa ord har aldrig varit aktuellare. Vad betyder de? Jo, att det är synd om de rika, de har själva helvetet (för andeskådaren Swedenborg var det onda helvetet, inte lidandet) i sina giriga hjärtan (det är den olyckliges lott att vara girig, den lycklige är frikostig, har ett överflöd att ösa ur), och de går miste om lönen på Domens dag, de har redan fått ut sin lön, en simpel lön, eftersom den inte är andlig, enbart materiell.

"Saliga ären I, som ären fattiga, ty eder hör Guds rike till", säger Jesus i Luk 6:20. Det är andra sidan av "Ve eder, I som ären rika"-myntet. Inte "Saliga bliven I som ären fattiga", utan de är saliga just nu. Här kommer vi in på själva skapelsens generalhemligheter, som förnuftet inte kan förstå. Men jag kan vittna om att det är sant, då jag varit lyckligast i min allra djupaste utblottelse och fattigdom, då jag varit mest som ett vilt djur i skogen, som möss i Stockholms underjordiska värld. Jag upplever mössen där som djupt lyckliga, trots deras yttre elände, och jag ser en förfärlig tomhet och ett förfärligt inre armod hos de rika kapitalisterna i Stockholm, som mister det ljuvaste i livet; kärleken, solidariteten med allt liv, enheten med naturen, enheten med allt, ödmjukheten och det stilla livets stilla lycka, andlighetens ljuva sötma och inre rikedom.

T.o.m. hos den rika **kultureliten** i Stockholm, de som sitter på bildningens inre skatter, ser jag detta inre armod och elände, och det kommer fram i den andefattiga litteratur de producerar. Det var bättre förr när poeterna inte var så rika. Eller vad sägs om Karin Boyes dikt, som verkligen fattar poängen:

"Den mätta dagen, den är aldrig störst.
Den bästa dagen är en dag av törst."

(Karin Boye)

Ja, så är det så länge vi är på denna sidan av evigheten.

Om jakten på det nya och originella i det postmoderna konstnärliga avantgardet

Publicerad 2022-11-28

"Det skall vara nytt, nytt, nytt, originellt, förnyande, omvältande, normbrytande!" Så löd den postmoderna kulturens avantgardes stridsrop för ett par decennier sedan (gör den det ännu? Eller har det nya blivit gammalt, format en tradition? Du får avgöra). Det ska vara nya bananer, alltid nya och **annorlunda**, bananer som ger omväxling! Bananen duger bara den är splitterny och modern, först postmodern, sen postpostmodern. Och till slut sitter man där och äter plastbananer, riktigt postpostpostmoderna bananer. Derrida och Deleuze blev passé. Man får plastbananerna ner i magen de också, fast ingen vill erkänna hur tråkig kulturen har blivit. Bara bananen har status. För man insuper **status**, knappt något annat. Det verkliga innehållet slutade fängsla för länge sen. Att kolla på innehållet var helt enkelt för gammalmodigt. Allt, allt ska förnyas. "Se, jag gör allting nytt", sa ju Gud.

Moder Jord och mössen i Medborgarplatsens undergroundvärld fortsatte i hemlighet med det gamla, det riktigt, riktigt gamla, det **arkaiska** (vilket ljuvligt ord), oberörda av det konstnärliga och litterära avantgardet, av Bonniers, Modernista och Norstedts. De läste i sina egna uråldriga skrifter, obegripliga för oss. 6000 års s.k. "utveckling" var som luft för dem. Där, i hemlighet, levde de av de urgamla källorna till liv, värmda av det uråldrigas värme, av det Eviga, Eden-

paradiset, som i sin gammalhet alltid är nytt, ett sånt skimmer av liv har det. Eller som den norske poeten Jakob Sande skrev en gång i sin julpsalm från 1931:

"Der song dei for fyrste gongen,
ved natt over Davids by,
den evige himmelsongen
som alltid er ung og ny."

(här är hela sången)

(referens: Sören Ulrik Thomsens och Frederik Stjernfelts bok "Kritik av den negativa uppbyggligheten", Ruin 2007)

Two encounters the Cynic philosopher Diogenes of Sinope had with a mouse. And something on Russian holy fools.

Publicerad 2023-07-08

*"As Theophrastos recounts in his **Megaric**, he once saw a mouse running this way and that, not looking for anywhere to lie down, not having any fear of the dark, not yearning for any of the things that are regarded as desirable, and from its example discovered the way out of his difficulties."*

(Diogenes Laertius about the Cynic philosopher Diogenes of Sinope (412 or 404 BC - 323 BC) in his "*Lives and Opinions of Eminent Philosophers", 6.22)*

"Diogenes was bereft of all company and left all alone. He neither received anyone, because he was so poor, nor did other people invite him into their houses, because he put them off by his accusatory manner and the way in which he disapproved of all that they said and did. So Diogenes was thoroughly dejected and was eating barley-bread and leaf-tips, this being all that he had at hand. A mouse came along and fed on the crumbs that dropped from his hand; and as Diogenes watched it busy at work, he smiled and became more cheerful and contented, saying, "This mouse has no need of any of the luxuries of the Athenians, and yet you, Diogenes, are downcast because you are not dining with the Athenians." And so

he achieved contentment of mind when it was most needed."

(Aelian about Diogenes of Sinope in his "Historical Miscellany" 13.26)

Both anecdotes are taken from the book "Diogenes the Cynic. Sayings and Anecdotes with Other Popular Moralists. A new translation by Robin Hard" (2012)

Robin Hard writes in the introduction to this book: "*Dissmissing almost everything that people value and pursue, not only luxury and pleasure but also civic and cultural endeavour, as being utterly worthless, one can achieve assured contentment, so Diogenes thought, by living like an animal in the streets, without any concern for the future. According to an anecdote recorded by a younger contemporary of his, he claimed to have drawn this lesson by observing the behaviour of a mouse.*" (p. viii)

(My comment: Jesus the Nazarene also preached this lifestyle, to be like birds and flowers, who do not work or collect food, and to be free from worries and care like them. In this regard Jesus was a genuine Jewish Cynic. See my book about this topic here.)

And a bit further into the text by Robin Hard we find the following: "*This brings us to the meaning of the Cynic name, which was derived from a nickname bestowed on Diogenes because of the shameless manner of his life. He came to be called the Dog (**Kuon**; Aristotle could refer to*

*him by that name without need for further specification), and those who followed his example by choosing to live like dogs came to be known accordingly as Cynics (**kunikos** being the corresponding adjective). Diogenes is presented in anecdotes as having welcomed the name with glee, putting his own constructions on it to make points of his own." (*p. viii)

And a bit further: "*To become a true individual and proper human being, so he thought, one must turn aside from conventional society and reject all its values, to live in accordance with nature, and nature at a very basic level; otherwise one will simply remain a member of the crowd."* (p. ix)

Diogenes of Sinope, so says Diogenes Laertius, also "*used to walk barefoot in the snow*" (from page 10 in Robin Hard's book). This is exactly what was typical for the Russian holy fools. The Russian novelist Eugene Vodolazkin writes thus about this strange phenomenon in Russia:

"The fool for Christ would go barefoot or even naked all year round, which in Russia means some serious physical endurance. Sleeping in a barn and eating leftovers, the fool for Christ let those around him know that he too was a part of this filth and that he had almost ceased to exist."

(from the article "Russian 'Umberto Eco' demystifies the Holy Fool" in "Russia Beyond", on 6.6.2013)

I have a Russian friend, an old woman from Siberia, who says that it is very cold pretty much everywhere in Russia in winter. This she says about our time, affected as it is by global warming. It was colder in the Middle Ages. And holy foolishness is rare today, but flourished in the Middle Ages. Isn't this strange?

How cold is it in Moscow in January? According to this article the average low temperature for January in Moscow during 2008-2019 was minus 9,7 Celsius.

This was the climate that saw so many holy fools barefoot in the snow. Are they like wild animals in winter? Sure.

I'm sure that the Christian holy fools were inspired by Diogenes of Sinope. Diogenes was, after all, a Hellenistic holy fool.

Den paranormala musen. En lustig anekdot ur mitt liv.

Publicerad 2023-02-08

En gång i mitt ödehus i skogen på landsbygden, våren 2020, satte jag en massa mat upp i mina hyllor. Det var hyllor som ingen mus rimligtvis skulle kunna nå. Jag gömde maten där för musen. Jag har många möss i mitt ödehus, och de har ätit upp en hel del av min mat som jag har där.

En vacker dag hittade jag en mus i denna hylla. Hur den hade kommit upp där, var oförklarligt, ty hyllan hängde på väggen ovanför mitt skrivbord, och gick inte ner till golvet, så att man kunde klättra uppför dess brädor om man var en mus.

När jag skulle ta ner musen, tog den sig till golvet på ett till synes paranormalt sätt, vips, som om den färdades med tankens hjälp. Den gjorde något paranormalt, det var jag överbevisad om. Något jag inte kan förklara. Jag minns inte precis vad, bara att det verkade fullständigt paranormalt.

Jag har sedan tänkt på dessa två ting, hur den tog sig upp i hyllan och hur den tog sig ner, och tänkt att jag har bevis för att musen har paranormala egenskaper. Och så har jag tänkt att musen lever ett så underligt underjordiskt liv, i väggar, tak, golv och kloaksystem, ett så underjordiskt liv, att den behöver verkligen sina paranormala egenskaper ibland, när den skall göra gångar

genom betong och trä. Den verkar gnaga sig genom vilka material som helst. Tänk bara var den tar sig fram och hur den expanderar sitt rike.

Jag hade en av mitt livs ljuvligaste drömmar i natt. "Musen is God!"

Publicerad 2023-09-12

Natten till 13.9. 2023 hade jag en av mitt livs ljuvligaste drömmar. Jag drömde att jag var en messias, vår jords viktigaste nulevande messias (jag tror inte det är sant i verkligheten, men jag har dock en messiansk kallelse att vara en minimessias, så det låg någonting i drömmen), och att jag hittade muslimernas messias, "Mahdi" (som inte var Marcus Beijar Mellin), och hängde länge med honom och lärde upp honom. Det var världskrig i världen, men vi lyckades luffa på den tryggaste rutten som fanns i världen just då: en liten sandväg genom skogen i Sverige längs en stor motorväg. Där vandrade vi länge, och jag undervisade Mahdi om messiasteologi. Vi var så lika, Mahdi var **så** ljuvlig. Han hette Ahmadinejad, vilket vi fann vara ett messianskt namn, lite som mitt andra namn William, ett engelskt kunganamn. Jag lärde Mahdi särskilt om messiansk kenosisteologi, det var mitt favoritämne att prata om. I den andan kom vi till drömmens slut, då vi påträffade ett gäng hippies, och jag ropade till dem mitt slagord, min paroll, som var "Musen is God!", som återupprepades av hippiena, förtjust, och sen blev det till "Mysen is God", dvs att "att mysa är Gud". Då vaknade jag.

”Evangeliet är alltför skirt och skört och musaktigt för att kunna predikas från en predikstol. Det dör i predikantens mun. Det lever blott på botten av allt, i det ringa, i kenosisförnedringen, i personliga samtal. Kanske kan det leva i samtalsmöten utan program. Kanske. Kanske det inte ens kan överleva på en blogg.”